

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ 2

ČASOPIS STUDENTŮ FF UP OLOMOUC

02. 05. 2007

DEN DRUHÝ: DIVÁK STARO- MILNÝ A PROGRESIVNÍ

Divadelní chuťové pohárky už se rozevřely včerejším vybraným předkrmem a nepochybně hladově pomlaskávají na nové zážitky jako masožravá rostlinka na blahobytné jarní masařky. Dobře, že si velectěný divák (co by bylo divadlo bez svého diváka, než příslovečné mlácení prázdné slámy) může dnes odpočinout a naskočit na vlnu audiovizuálního potěšení až v podvečerních hodinách, občerstven na těle i duchu, jelikož dnešní post-sváteční den ho čeká extrémně různorodá divadelní zkušenost.

Od sedmi hodin večer může usednout do Moravského divadla, nadechnout se dusivého (leč honosně opojného) závanu napudrovaných paruk a abonentských předplatných a pohroužit se do letité divadelní konvence, jakou opera nabízí. Zakusit Attilu v Olomouci a zemřít, Benátky jsou už pasé...

Odvážnější či nonkonformnější divák si

zaběhne o půl hodiny později do Divadla hudby a nechá se potrápit interaktivním škádlením, které mu přichystal alternativní bulharský soubor @lma @lter. Tady si těžko užije plyšového křesla a majestátního buráčení mnohohlavého orchestru, zato nahlédne divadlo v jeho hravější a méně verbální podobě, divadlo těla a divadlo sdílení.

Konzervativní i avantgardní divák se pak ve tři čtvrtě na deset mohou, třímajíce se ve vzájemných sympatiích kolem plece, odebrat do Tereziánské zbrojnice do provizorního šapitó a oblažit se bohatým mnohovrstevnatým zážitkem francouzského uskupení Décalages. Ve chvílích, kdy se tu divadlo začne sobě nápadně nepodobat, avantgardní divák může konzervativního něžně a účastně poplácávat, čímž se mimo vzletných divadelních zkušeností zadělá i na krásné přátelství. Dnes nikdo nemůže zůstat nespokojený...

Kateřina Surmanová

CLOVEK
MEZILIDMI

ST 2. 5. 2007

PROGRAM

19.00 Moravské divadlo
/ slavnostní zahájení festivalu

Giuseppe Verdi

ATTILA

Moravské divadlo Olomouc

19.30 Divadlo hudby

**THE IMPOSSIBLE YOU,
THE IMPOSSIBLE ME**

@lma @lter Sofia / BUL

21.45 Tereziánská zbrojnice
/ šapitó

POSEDLOST

Décalages S. Vallée

/ FR & S. Salvatore

XI. **DIVADELNÍ FLORA** OLOMOUC
01'—10' 05' 2007

MORAVSKÉ DIVADLO OLOMOUC
pořadatel festivalu

 Olomoucký kraj
generální partner festivalu

ATTILA

Méně uváděnou operu Attila Giuseppe Verdiho představí, jakožto svou kmenovou inscenaci, operní soubor Moravského divadla Olomouc.

Příběh vládce Hunů, který v pátém století pustošil Evropu, připravil režisér Michael Tarant. V roli Attily alternují Ladislav Pe-

truch a David Szendiuch, roli Foresta ztvární v rámci festivalu exkluzivní host, italský tenorista Gianluca Zampieri. *-jp-*

The Impossible You, The Impossible Me

Soubor Alma Alter zaujímá výsadní místo nejen v rovině bulharského alternativního divadla. Za charakteristický rys této divadelní laboratoře lze považovat to, že se v primární rovině zabývá zkoumáním samotné podstaty

divadelní exprese prostřednictvím rozborů jednotlivých esenciálních prvků. V inscenaci The Impossible You, The Impossible Me se proplétají dva příběhy v jevištně minimalistické performanci. *-as- (ilustrační foto)*

POSEDLOST

Soubor Décalages založili Seiline Vallée a Salvi Salvatore — dva herci, kteří po mnoho let tvořili neodmyslitelnou součást Divadla Continuo. Tématem jejich prvního společného jevištního

projektu, uváděného pod hlavičkou Décalages, jsou partnerské vztahy a křehká hranice mezi tím, co je považováno za normální a podivínské v každém z nás. *-ms-*

Ferdydurke: Ferdydurke

Festivalový program otevřela inscenace polských divadel Teatr Provisorium a Kompania Teatr Lublin Ferdydurke, jež je dramatizací stejnojmenného románu Witolda Gombrowicze. Inscenace se může honosit celou řadou ocenění a zážitek, který i tím do jisté míry byl zaručen, se skutečně dostavil.

Představení začalo melancholickou hrou smyčců. Spoře se osvětlil velmi jednoduchý a nerozlehlý hrací prostor, v němž se pak celé další dění odehrávalo. Hudba následně nakročila do groteskní pochodovosti a Witold Mazurkiewicz započal kaskádu svých etud rýpání se v nose, očichávání a obtěžování ostatních herců. Již od prvních chvil jeho přítomnosti na jevišti bylo jasné, že máme co do činění s herectvím velmi precizním a důsledným. Práce jeho i kolegů byla v nejdříve spíše kabaretních výstupech uhrančivá nejen pro technickou dokonalost, ale také kolektivní souhru, kterou známe spíše od tanečníků baletu či hudebníků orchestru.

I přes jazykovou bariéru, kterou polština pro určitou část publika vytvářela, bylo leccos zřejmé. V (sebe)ironické poloze se na jevišti setkávaly velké ideály a témata moci, manipulace, náboženství apod., příznačná pro „hledání identity“. Ovšem jejich střet, prošpikovaný zbraněmi smíchové kultury, jimiž jsou mj. prdění, brkání aj., obnažoval člověka možná víc, než může být příjemné.

Inscenátoři si byli velmi dobře vědomi, že tím nejlepším prostředkem, jak látku rozklíčovat, je vsadit na lidské tělo. Ač se veškeré dění odehrává v maličkém prostoru, dost často vsedě, nepřichází ztráta tempa — herecká virtuozita, jejímž jádrem je to, že herci velmi dobře vědí, o čem hrají, nás činí součástí hry. Hra, maska a nemožnost nalezení sebe mimo vztah k druhým jsou Gombrowiczova témata číslo jedna. Ač už se rozvíjí na bázi jakkoliv absurdního (a nesnadno popsateľného) příběhu, jsou stále precizně extrahována.

Způsob, jakým je sázeno na fyzic-

kou přítomnost herce a jeho práci, kongeniálně podtrhla práce s rekvizitami, světlem i hudbou. Světlo dokresluje a zvýrazňuje atmosféru za pomoci nevelkého počtu reflektorů, hudba je využívána obdobně spoře a je citlivou součástí jak rytmu celého jevištního dění, tak jeho nálady. Co ovšem fascinujícím způsobem práci herců oživuje, je rekvizita — např. křížky a sedmiramenné svíčky patřily k velmi umně a v pravý čas využitým předmětům. Působná byla scéna lýtek v okně, která jen potvrdila, jak jednoduché prostředky hercům postačí.

Návštěva tohoto souboru by si zasloužila mnohem hlubší reflexi. Herectví i poetika celé inscenace je pro české divadlo cenným setkáním. Inscenace, která se hraje již deset let a nestane se mrtvým reliktem, vypovídá o jiném přístupu k divadlu. A mezinárodní festival zde v Olomouci je čím dál tím víc otevřenou platformou pro diskusi nad možnými přístupy.

Jan Žůrek

O inscenaci Ferdydurke nám více prozradil režijní tandem Janusz Oprynski a Witold Mazurkiewicz.

Proč jste sáhli právě po takové látce, jakou je Ferdydurke?

J. O.: Přestože ten text má více než sedmdesát let, můžeme říct, že je až bolestně aktuální. Dokonce byl vyřazen z osnov polských škol a neučí se o něm.

W.M.: Gombrowiczova tvorba se neustále točí kolem několika věcí – je to hra, potom také vyumělkovanost, která spočívá i v tom, že nutí k takovéto hře i herce při inscenaci. To je velice vážné v moderní době, kdy všichni hledáme identitu a toto hledání identity je založeno na určitém druhu předstírání. To je velice vážné v době, kdy Polsko vstupuje do společné Evropy, a právě tento moment hledání identity a moment předstírání je hodně důležitý. Gombrowicz o tom mluví velmi odvážně a Poláci takovýto odvážný přístup potřebují, i když je to nesnadné i negativní.

Inscenaci hrajete již několik let. Při návštěvě Londýna jste hráli deset večerů po sobě. Nezačíná vás unavovat?

W. M.: Toto představení jsme dokonce nehráli pouze desetkrát za sebou, ale na turné v USA dokonce po dobu tří týdnů – v New Yorku a Los Angeles. Pro nás je to běžná herecká práce, která nijak nevybočuje, a paradoxně mám dokonce pocit, že inscenaci to spíše pomáhá – zatím jsme nenarazili na to, co se stává u ostatních repertoárových divadel, jako je nuda a ztráta respektu k textu. U nás to slouží spíše k precizování toho představení a mám pocit, že i nám hercům to dovoluje rozvíjet naše schopnosti.

Jak jste postupovali při práci na inscenaci?

J.O.: Předlohou byl román, takže první fází byla čtená zkouška, kde jsme četli román. Pak jsme přemýšle-

li, jak text zadaptujeme. Když jsme pak vyšli na scénu, uvědomili jsme si, že bychom Gombrowicze měli odehrát ve stísněném prostoru. Nastalo pro nás přirozené dilema mezi herci a inscenátory a bylo pro nás objevením, že celý gombrowiczovský svět chceme odehrát na jediné lavičce. Tomu jsme se snažili přizpůsobit všechno ostatní.

A čím pro vás byla návštěva Olomouce?

W.M.: Byli jsme velice rádi, když jsme přijeli na tento festival a viděli, jaké má motto. Velice koresponduje s tím, o čem vypovídá naše představení. Je to velice trefné označení, které funguje jednak na té rovině bezprostřední výpovědi a jednak sahá do té hluboké Gombrowiczovské filozofie – člověk mezi lidmi je vlastně jeho ústřední téma.

*Rozhovor vedl Jan Žurek,
překládal Pavel Peč.*

Smutná to žena! „Maminka se o tebe postará!“ „Ty nechceš pochopit, ty už ses rozhodla!“

Divadlo hudby, stejně tak jako domovská scéna Zlomatky - Divadlo v Řeznické, disponuje malým prostorem, a právě proto bylo možné předvést i v podobné kvalitě komorní drama o matce a jejím dospělém synovi. V celé hře se objeví pouze čtyři postavy, avšak dvě z nich, Jitka Smutná jako matka Anna a Radek Valenta v roli Diega, by si nakonec vystačily samy. Dvojici představitelů doplňuje Tereza Nekudová a Ivan Koreček v menších rolích.

Inscenace začíná koncem. Anna pronáší monolog, ve kterém nám představuje svůj život. Z náznaků zjišťujeme, že udělala něco strašného, ale o co jde, to se samozřejmě dozvíme až ve finále hry. Začátek je tedy prostý - ocitneme se uprostřed dění a jakoby mimochodem se dozvídáme, že syn Diego dělá velké starosti milující matce. Za chvíli

vyplyne, proč se o něho matka bojí. Její syn se nakazil podle ní „vážnou nemocí“, ze které ho chce Anna vyléčit. Má to ale malý háček. Onou nemocí, jíž její syn „trpí“, je homosexualita a to silně věřící katolička nedokáže překousnout. Nejdříve léčení probíhá jako vtipná hra, později ale přechází do silného emotivního dramatu, kde vyvěrá na povrch totální neochota jakéhokoliv dialogu. Matka se synem sice mluví, ale ve své podstatě nemluví, pouze pronáší slova, protože se snaží vyhybat rozhovoru, který by ji mohl konfrontovat v jejích argumentech. Anna v podání výborné Jitky Smutné nedokáže vystoupit ze své omezenosti a zažitých předsudků. Diego její primitivní názory vystihuje: „Ty nechceš pochopit, ty už ses rozhodla“. Matka, která má odjakživa poslání chránit své dítě, se v tomto díle rozhod-

la uplatnit dominantní rodičovskou moc před štěstím vlastního syna. Mateřská láska ve Zlomatce získává nové podoby. Anna předvádí zvrácenou stranu mateřské lásky ve vší své patologičnosti, která neodmyslitelně vede k tragickému konci. I ten je nakonec velmi překvapující. Divák by očekával nevyhnutelnou smrt jednoho z hlavních protagonistů, opak je ale pravdou. Matka syna pouští, ovšem nesmířena s jeho „nemocí“, a syn, který chtěl věci urovnat a vysvětlit, odjíždí zničen a vlastně i znechucen vlastní matkou, se kterou již nikdy nepromluví. K vraždě nakonec dojde velmi nečekaně. Anna, která nedokáže unést svou pýchu a své zažité předsudky, v návalu hněvu a vzteku zabije synova milence.

Pavla Štorková

V každém z nás je kousek Zlomatky

Rozhovor s herečkou Jitkou Smutnou

Postava Anny v inscenaci Zlomatka je netolerantní, panovačná žena. Našla byste na ní i nějaká pozitiva?

Já tu postavu musím nějakým způsobem chápat, abych ji mohla pravdivě zahrát. Její reakce bych nikdy vědomě nevolila. Nicméně jsem je stoprocentně někdy v životě použila. Jsou asi uvnitř každé ženy. Je jen důležité, co v nás převládá. Jestli si uvědomujeme, že jsme někdy horší, špatní, nesnášenliví, bigotní...

V inscenaci Divadla Palace Dveře aneb pane, vy jste náhoda hrajete taktéž roli matky. Která z těchto dvou se vám hraje lépe?

Asi se to nedá srovnat. Jsou to úplně rozdílní lidé. Co je pro mě zázračně podobné, je fakt, že obě matky hrají ve stejném životním období a v obou případech cítím hrozně blízkou komunikaci s divákem. Mám pocit, že se lidé lehce napojí. Jak na tu negativní, tak i pozitivní roli v případě Dveří. To je hodně důležité.

Jaký je váš osobní postoj k homosexualitě?

Jednoznačně kladný. Jsou to moji přátelé, často ti nejbližší.

Hrajete na velkých scénách (například v Národním divadle), ale také v komorních prostorách. Co vám vyhovuje více?

Já miluji malé scény. Také v Národním divadle hrají vlastně na malém prostoru - v Divadle Kolowrat. Jsem teď v životním období, kdy potřebuji mít lidi hrozně blízko. To je vlastně také důvodem, proč jsem

se rozhodla k prvnímu lednu 2007 opustit Národní divadlo. Teď jsem v angažmá v Městských divadlech pražských, čili v menších prostorech, v menším souboru. A doufám, že mi ta změna bude k dobru. Do hlediště velkých divadel se ráda budu vracet jako divák, ale jako herečka potřebuji v současnosti spíše komornější prostředí.

Jak hodnotíte festival Divadelní Flora po třech letech od vašeho posledního působení (pozn. redakce: v roce 2004 hrála Jitka Smutná v inscenaci Scény z manželského života)?

V Olomouci se mi moc líbí. Je to město, které si rozhodně žádá svůj festival. Všem lidem, kteří se tímto festivalem zabývají, bych pozlatila ruce. Kdybych si já osobně mohla vybrat, dávala bych peníze dětem, na ekologii a na divadlo.

Vnímáte nějaký rozdíl mezi běžným a festivalovým publikem?

Ano, určitě. Když jdou lidé na festival, připadají mi takoví svobodnější. Udělají si čas, vybírají si představení, na která půjdou. Znáám to i z pohledu diváka. Divadelní festivaly ráda navštěvuji. Člověk je naladěný a plný očekávání.

V případě inscenace Zlomatka rozhoduje prvních patnáct minut představení. Někdy je to velmi trápivé pro mě i pro diváky. Jindy naopak funguje okamžitá domluva a představení se stane tragikomedií jako dnes. Z toho mám vždycky obrovskou radost. Lidé vnímají oba póly. Už vědí, že je to částečně nadsázka a baví se tím.

*Za rozhovor děkují:
Jana Strnadová
a Pavla Štorková*

Pitínského divadelní hostina

Soubor Slováckého divadla z Uherského Hradiště přichystal pro festivalové diváky honosný banket o třech chodech, tvořený dramatinami (autorů Evy Tálkové a Matěje T. Růžičky) povídek Boženy Němcové, propojených společnými motivy i tématy.

Celovečerní konzumaci připravil šéfkuchařem J. A. Pitínským startuje lahůdky nejvybranější (Píseň o Viktorce). Prostředí fiktivní divadelní zkoušky umožňuje rozehrávat vtipné situace odpozorované ze skutečnosti - mumraj postavíček umravňovaný režisérem, několik variant výstupů, zmatek i roj myšlenek. Nápad vzniká a podněcuje další uměleckou aktivitu, anebo zaniká ve tvůrčím chaosu. Herci jsou schopni během okamžiku dokonale navodit atmosféru výstupů, které se před našima očima mění jako diapozitivy.

Druhý chod naše rozjitřené smysly uklidňuje, protože už tušíme, co nás čeká. Zpracování povídky Karla Těží z vydařené první části a v mnohých postupech na ni navazuje, byť v pomalejším tempu. Snadno zapamatovatelná gesta z předchozích částí jsou využita v odlišných kontextech v miniatuře Divá Bára, jež tímto celou inscenaci harmonicky završuje.

Ochutnávka probíhá dlouho, ale o to víc si jednotlivé ingredience můžeme vychutnat. Zakoušíme je buď v jejich ryzí, neokořeněné podobě, nebo rafinovaně obalované dalšími složkami. Neobvyklé či neočekávané pohyby herců, stejně jako atraktivní „živé obrazy“, jsou provázeny nádherně melodickými nápěvy. Najednou nevíme, který ze smyslů upřednostnit a doslova hltáme vše, co nám jeviště servíruje. Odkry-

váme barevnou paletu odstínů nálad i podob herectví, jako bychom se prokousávali jednotlivými slupkami. Některé z nich nám při pomalé konzumaci hořknou na jazyku, jiné si naopak labužnický vychutnáváme a jejich chuť si hravě vybavíme i po několika dnech. V takovém množství tohoto rozmanitého pokrmu najdeme kousky lahodné i sousta příliš kořeněná, která neskousne každý. Určitě však lačníme po ochutnávání neobvyklých variací pokrmů. Některé kombinace přísad nemusí vyhovovat všem, ale jazýček labužníka, i méně zkušeného (ale o to mlsnějšího) konzumenta, si z pestrého menu jistě vybere. Mně tato degustace docela chutnala...

Nad'a Satková

Rozhovor nejen s divou Bárou...

Odehrát tříhodinové představení musí být náročné...

Jitka Josková (představitelka Viktorky a Bary): To si uvědomíte až po děkovačce, když představení skončí a sedíte v šatně.

Inscenace má hodně složek – zpěv, různé druhy herectví, tanec. Preferujete některou z těchto složek? Odpočínáte si u některé?

Tereza Novotná-Mikšíková (představitelka Mařenky, Elšky a Hanči): Tam není čas na odpočinek, protože když člověk nemluví, tak se soustředí na to, co slyší kolem sebe. O odpočinku se vůbec nedá mluvit.

A těšíte se třeba na to, až si začnete zpívat?

T. N-M.: Ale tak to určitě, já se těším vždycky na každou změnu (smích).

Slečno Josková, jak se cítíte

jako tvář festivalu a jak vůbec došlo k tomu, že vaše fotografie je na všech propagačních materiálech Divadelní Flory?

J. J.: Já vůbec nevím, jak se to stalo, šlo to mimo mě. Pan Nerušil se prostě spojil se Slováckým divadlem a zeptal se, jestli může použít fotku z Divé Bary. Slovácké divadlo souhlasilo, tak jsem tvář Flory. A velmi mě to samozřejmě těší!

Jak se vám spolupracovalo s panem Pitínským?

T. N-M.: Dobře.

J. J.: Velmi dobře.

T. N-M.: Velmi, velmi dobře.

Dopadlo to někdy tak, že byste pana Pitínského vytočili tak, jako soubor režiséra Jindru v prvním dějství?

T. N-M.: To ne, já myslím, že spíš on vytácel nás (smích), ale rozhodně nikdo ze zkoušek neodcházel.

Jak se vám hrálo v prostorách Moravského divadla Olomouc? Liší se tento prostor nějak zásadně od vaší domovské scény?

T. N-M.: Je to tady větší, ale já to tady dobře znám, mně se tady hrálo jako doma, byla jsem zde tři roky v angažmá.

A jak srovnáváte divadelní dění v Olomouci a v Uherském Hradišti?

T. N-M.: No, jednoduše řečeno, je mi v Hradišti líp. To mluví za vše.

Očarovaly vás někdy něčí oči nebo hlas stejně jako Viktorku?

J. J.: Ano, očarovaly mě oči mého přítele, samozřejmě. Má krásné oči a krásný hlas.

T. N-M.: Mě něčí oči očarovaly hned několikrát (smích).

Honza Plíhal a Eva Votrubová

Slovenské komorné divadlo – IVANOV

CLOVEK
MEZILIDMI

Čechovův Ivanov tématicky navazuje na autorovo ranější dílo Platonov, které pro přílišnou časovou rozprostraněnost odložil, aby některé jeho motivy a prvky vzkřísil o devět let později a stvořil poému o beznadějně frustrovaném třicátníkovi, znehybněném tím, co za sebou nedokázal zanechat, a tím, co v budoucnu pravděpodobně nezanechá. Přestože hra mapuje bolavé a závažné momenty v životě člověka, Čechov ji chápal jako komedii (což lze chápat jako jeho trademark). Ze smísení lehkého žánru a tíživého obsahu vzniká groteskně zkroucený tvar, rozdvojené hledisko, které nedovolí, aby divák zneuctil Čechova jednoduchými a očekávatelnými pocity. Režisér Roman Polák a pod jeho režijní koncepcí Slovenské komorné divadlo se nesvezlo na vlně „stanislavovského“ psychologického a audiovizuálního naturalismu, přes všechnu svou niternost značně jednodimenzionál-

ního. Polák chápe Čechova jako platformu střetávání různých společenských, kulturních a politických systémů, jako tavící tyglík mnohosti odkazů, z něhož vyvstane hodnota nová, všem společná a univerzálně sdělná: lidství v jeho ubohosti i síle. Mimo míšení komických poloh a prvků s existenciálními modřinami jako prvku zcizení (za účelem hlubšího ponoření) užívá slovenská inscenace i propojení živých hereckých těl a neživé, leč antropomorfizované loutky (čímž odkazuje k tradici asijského divadla), které vnukají alespoň podezření, zda za lidskými jedinci nestojí také loutkovodič a jak daleko a ke komu by se dala vodící šňůrka vysledovat. Indikátorem kvality inscenace mohou být četná vítězství ve slovenských anketách diváků i kritiků, kteří ve vzácné shodě ocenili schopnost z cizorodých znaků syntetizovat jednotné sdělení.

Kateřina Surmanová

3rd CITY

Birte Brudermann se narodila roku 1972 v Kapském městě v Jihoafrické republice. Svě dětství prožila v Rakousku, kde se od svých šestnácti let učila herectví a zpěvu. Company Birte Brudermann založila v roce 1995. Publikum svým neobyčejným uchopením divadla uchvátila po celém světě, namátkou na festivalech v Londýně, Amsterdamu či Bangkoku.

Ve čtvrtek 3. května ve 22 hod. nám v šapitó na nádvoří Tereziánské zbrojnice představí svou performanci 3rd city, která měla premiéru v únoru minulého roku v Belgii. Společně s ní vystoupí i belgický herec Marq Rawls.

3rd city je dlouhodobý projekt, ve kterém bude Company Birte Bruder-

mann pracovat s různými umělci za účelem vzniku odlišných sólových performancí. Jedná se především o vizuální divadlo využívající objekty a omezený hrací prostor. Performeré jsou rozmístěni v obdélníkových konstrukcích, které mohou být použity ve spoustě různých variací a každý z nich se projevuje pouze ve svém hracím prostoru. Po chvíli bychom si měli uvědomit, že se vlastně díváme na jakési portréty z „obrazové galerie“. To vše se odehrává na tajemném zvukovém pozadí a uvádí publikum krok za krokem do bližšího kontaktu s podvědomou částí reality.

Mimo Divadelní Floru bude 3rd city ještě uvedeno na Mezinárodním festivalu experimentálního divadla MAN.In.FEST v Cluj-Napoca v Rumunsku.

Jakub Kousal

ČT 3. 5. 2007 PROGRAM

18.00

Moravské divadlo

A. P. Čechov

IVANOV

Slovenské komorné
divadlo Martin / SK

22.00

Tereziánská zbrojnice

/ šapitó

3rd CITY

(epizoda 1. – Prázdnota
Heinricha Schwesterse)

Company Birte

Brudermann

M. Rawls

/ BEL & B. Brudermann

/ AUT

šéfredaktorka: Michaela Stránská, **redakce:** Andrea Sedláčková, Eva Votrubová, Kateřina Surmanová, Jan Plíhal, Barbora Voráčková, Jakub Kousal, Jana Strnadová, Jan Žůrek, Naďa Satková, Pavla Štorková, Jiří Pírko Šmirk, **korektura:** Veronika Zýková, **kontakt:** divadelniflora07@seznam.cz